

РІВНЕНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ГУМАНІТАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

ФІЗИЧНА КУЛЬТУРА, СПОРТ І РЕАБІЛІТАЦІЯ В ЗАКЛАДАХ ОСВІТИ

Випуск 7

Рівне 2016

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
Рівненський державний гуманітарний університет
Рівненський обласний інститут післядипломної педагогічної
освіти

ФІЗИЧНА КУЛЬТУРА, СПОРТ І
РЕАБІЛІТАЦІЯ В ЗАКЛАДАХ ОСВІТИ

Збірник наукових праць

ВИПУСК 7

РІВНЕ – 2016

У збірнику вміщено наукові праці вчених, аспірантів, вчителів-методистів, вчителів-новаторів, студентів галузі фізичної культури та спорту України

Збірник статей буде корисним для вчителів і викладачів фізичного виховання, спортсменів, усіх, хто цікавиться сучасними проблемами розвитку фізичного виховання та спортивного тренування

Редакційна колегія:

кандидат педагогічних наук, професор Кіндрат В.К.
кандидат педагогічних наук, доцент Ковальський В.В.
методист РОШПО Дубенчук А.І.
старший викладач Кашуба А.А.
лаборант Лагутенко Т.Г.

Відповідальність за інформаційну достовірність поданих матеріалів у наукових працях несуть автори публікацій

Фізична культура, спорт і реабілітація в закладах освіти. /
Збірник наукових праць. – Рівне: РДГУ, 2016. – Випуск 7. – 204 с.

© Рівненський державний
гуманітарний університет, 2016 р.

ЗМІСТ

Бутенко Тетяна, Панчук Ілона. ХОРЕОГРАФІЧНІ ЗДІБНОСТІ ТА ЇХ РОЗВИТОК У ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	6
Бугаєвський Андрій. ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ПСИХОЛОГІЧНОЇ ПІДГОТОВКИ БАСКЕТБОЛІСТІВ В ПЕРІОД ЗМАГАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ	15
Василюк Василь, Ярмошук Олена, Давидюк Ірина. ФІЗКУЛЬТУРНА ГРАМОТНІСТЬ В АПЕРЦЕПЦІЇ СУСПІЛЬНОЇ АКТИВНОСТІ ІНДИВІДА	22
Ваколюк Аліна. СУТНІСНА ХАРАКТЕРИСТИКА ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ Й КУЛЬТУРИ ЗДОРОВОГО СПОСОБУ ЖИТТЯ В СУЧАСНОМУ СУСПІЛЬСТВІ	32
Герасимчук Андрій. ОСОБЛИВОСТІ ЕКСПЕРИМЕНТАЛЬНИХ ОРГАНІЗАЦІЇ І ЗМІСТУ РУХЛИВИХ ХВИЛИНОК, ПЕРЕРВ У ПОЛІПШЕННІ ПОКАЗНИКІВ ФІЗИЧНОГО СТАНУ 6-РІЧНИХ ДІТЕЙ	39
Горопаха Наталія. НАСТУПНІСТЬ ДОШКІЛЬНОГО ЗАКЛАДУ ТА ПОЧАТКОВОЇ ШКОЛИ У ФІЗИЧНОМУ ВИХОВАННІ ДІТЕЙ 5-10 РОКІВ	51
Дутчак Володимир, Мамчур Світлана. РОЗВИТОК ГНУЧКОСТІ УЧНІВ П'ЯТИХ КЛАСІВ ЗАСОБАМИ АЕРОБІКИ З УРАХУВАННЯМ ТИПІВ ЇХ ТЕМПЕРАМЕНТУ	60
Кіндрат Наталія. ГЕНЕЗИС ТА РОЗВИТОК РУХЛИВИХ ТА СПОРТИВНИХ ІГОР НА БРИТАНСЬКИХ ОСТРОВАХ	67
Кіндрат Вадим, Кіндрат Наталія. ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ОРГАНІЗАЦІЇ ОЗДОРОВЧОЇ РУХОВОЇ АКТИВНОСТІ НАСЕЛЕННЯ У СОЦІАЛЬНО-ПОБУТОВІЙ СФЕРІ	73
Кіндрат Павло. ВПРОВАДЖЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ СТРАТЕГІЇ З ОЗДОРОВЧОЇ РУХОВОЇ АКТИВНОСТІ: НОРМАТИВНІ АСПЕКТИ	82

Кіндрат Вадим, Власюк Галина. СПОРТИВНО-ПРОСВІТНИЦЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ «ПЛАСТ» В СИСТЕМІ ПАТРІОТИЧНОГО ВИХОВАННЯ МОЛОДІ	90
Ковальський Володимир, Бабейчик Андрій. ТЕОРЕТИКО-ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗАСАДИ АДАПТИВНОГО ТУРИЗМУ ОСІБ З ОБМЕЖЕНИМИ МОЖЛИВОСТЯМИ.....	100
Кольцова Наталія, Ужеліна Ольга, Базилюк Наталія. ВИРШЕННЯ НАВЧАЛЬНИХ, ВИХОВНИХ ТА ОЗДОРОВЧИХ ЗАВДАНЬ ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ ЗАСОБАМИ БАДМІНТОНУ В РДГУ (НА ПРИКЛАДІ ВІДКРИТОГО ЗАНЯТТЯ)	108
Маліновська Наталія. ФОРМУВАННЯ ЗДОРОВ'ЯЗБЕРЕЖУВАЛЬНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ У СТАРШИХ ДОШКІЛЬНИКІВ.....	118
Кашуба Анатолій. ПРОБЛЕМА ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ ДО ОРГАНІЗАЦІЇ ЗМАГАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ У СФЕРІ ПРОФЕСІЙНОЇ ОСВІТИ..	122
Панчук Андрій, Панчук Ілона. ОСОБЛИВОСТІ ОРГАНІЗАЦІЇ ЗАНЯТЬ АЕРОБІКОЮ ЗІ СТУДЕНТАМИ ВНЗ	132
Поляк Петро. ФУНКЦІЇ ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ФІТНЕС-ТРЕНЕРА ТА СПЕЦИФІКА ЙОГО РОБОТИ	137
Панчук Андрій, Окнесюк Ігор, Панчук Ілона. ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ КОНФЛІКТНОЇ ПОВЕДІНКИ ФУТБОЛІСТІВ ПІД ЧАС ТРЕНУВАНЬ.....	147
Семенович Сергій, Кіндрат Павло. ІНДИВІДУАЛЬНИЙ ПІДХІД В ПРОЦЕСІ НАВЧАННЯ ЮНАКІВ СТАРШОЇ ШКОЛИ АТЛЕТИЧНІЙ ГІМНАСТИЦІ.....	152
Хомченко Михайло. ОПТИМАЛЬНЕ, КОМПЛЕКСНЕ ФІЗИЧНЕ НАВАНТАЖЕННЯ – ЗАПОРУКА ЗДОРОВ'Я ТА ПРАЦЕЗДАТНОСТІ ЛЮДИНИ.....	160
Чалій Людмила. МЕТОДИКА РЕАЛІЗАЦІЇ ПЕДАГОГІЧНИХ УМОВ ФОРМУВАННЯ ГОТОВНОСТІ МАЙБУТНІХ ВЧИТЕЛІВ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ ДО ОРГАНІЗАЦІЇ.....	168

Шевців Зоя. ОЗДОРОВЧІ ВПРАВИ ЯК ЗАСІБ РЕАБІЛІТАЦІЇ ДІТЕЙ З ОСОБЛИВИМИ ОСВІТНИМИ ПОТРЕБАМИ НА УРОКАХ В ІНКЛЮЗИВНОМУ КЛАСІ	181
Шевців Мирослав. ЗАПОБІГАННЯ ЗАХВОРЮВАНЬ УЧНІВ ЗАГАЛЬНООСВІТНІХ ЗАКЛАДІВ	187
Юрчук Олексій. ОПТИМІЗАЦІЯ РУХОВОГО РЕЖИМУ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ В УМОВАХ ДНЗ	192

Ковальський Володимир
Бабейчик Андрій

ТЕОРЕТИКО-ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗАСАДИ АДАПТИВНОГО ТУРИЗМУ ОСІБ З ОБМЕЖЕНИМИ МОЖЛИВОСТЯМИ

Анотація. Проаналізовано сучасний стан оперативного туризму в Україні, висвітлено тенденції його розвитку, значне для людей, з обмеженими можливостями. Визначено основні проблеми, що перешкоджають його розвитку.

Запропоновано шляхи удосконалення системи управління і провадження адаптивного туризму для осіб з обмеженими можливостями.

Ключові слова: адаптивний туризм, особи з обмеженими можливостями, соціальна адаптація.

Постановка проблеми. Реалії сьогодення в Україні дають підстави стверджувати, що людина неповинна відмовляти собі у людських задоволеннях.

У нашій країні якість життя інвалідів, як правило, нижче решти населення, що обумовлено наступним: недостатністю в нашому суспільстві гуманізму і милосердя по відношенню до людей з особливими потребами; нерозвиненістю і непристосованістю соціальної інфраструктури міст і сільських населених пунктів з урахуванням задоволення основних потреб інвалідів; низьким рівнем матеріального забезпечення і соціального обслуговування, їх недостатньою гнучкістю; низькою якістю чи відсутністю технічних засобів і пристосувань, необхідних для обслуговування, пересування і праці інвалідів; наявністю значних труднощів в отриманні якісної професійної, особливо вищої освіти, в задоволенні духовних потреб [5, с. 4-5].

Незважаючи на розробку і впровадження програм соціальної адаптації людей з обмеженими можливостями, в Україні все ще не налагоджена система комфортної і безпечної життєдіяльності неповносправних. Поширеними є випадки дискримінації людей з особливими потребами та девіантні прояви їх соціалізації. Далеко не повною мірою для вирішення проблем соціальної адаптації людей з обмеженими можливостями використовується і такий

потужний інструмент, як туризм, що, з урахуванням значного рекреаційно-туристичного потенціалу України, мав би бути одним із основних засобів соціальної адаптації неповносправних.

Активно подорожувати може інвалід-візочник, відчутти навколишню красу у всій повноті як незрячий, так і з депривацією слуху. Світ перестає бути закритим, а навпаки – відкриває кордони і нові можливості для неповносправних. Аби туризм для них перетворився на задоволення і цікаву пригоду, а не на випробування, звісно потрібні особливі умови, індивідуальний підхід до кожного, тому актуальність захисту інвалідів в Україні набуває особливого значення у зв'язку з постійним зростанням їх частки у загальній структурі населення.

Історія активного відпочинку і туризму для неповносправних осіб як масового явища розпочинається з кінця 50-х - початку 60-х років ХХ ст., коли прийшло загальне усвідомлення прав людини. Однак у гонитві за прибутками туристичні компанії мало уваги приділяють цій ланці туризму. Відповідно і теоретичне її осмислення її відстає .

Досліджували також значення туризму для неповносправних осіб І. Сандовенко (1999), Б. Сташківа (1999), Є. Холостова (2003), Д. Петров (2003), Л. Лозинська (2004), О. Волошинський (2009), І. Горбацьо (2009) та ін.

В. Монастирський (2012) здійснив аналіз сучасних тенденцій розвитку адаптивного туризму в Україні та Львівській області. Л. Жирак (2012) вивчала вплив туризму на психофізіологічний стан дітей з вадами слуху, і І. Арсененко та О. Топалова (2014) здійснили спробу узагальнення підходів до змісту та класифікації інвалідного туризму [2, с. 9].

Як стверджують Є. Холостова та М. Дементьєва, проблема інвалідності набуває актуальності через те, що у сучасному розвиненому світі українці з інвалідністю не можуть існувати без допомоги інших, вони ізольовані від суспільства, зазнають дискримінації, не мають інформації про свої права та пільги. Вони обмежені в доступі до об'єктів соціальної інфраструктури, а також через тотальні «архітектурні» перешкоди, більшість з них не може

відвідувати громадські місця, установи культури, крамниці, аптеки, користуватись транспортом, працювати, вести активне та повноцінне життя [7, с.88].

Проблеми соціальної адаптації неповносправних засобами туризму в Україні були предметом дослідження окремих науковців (О. Волошинський, І. Горбацьо, А. Мацелюха, М. Сварник, Є. Холостова, М. Дементьєва, Д. Петров, І. Сандовенко, Б. Сташківа, Л. Лозинська та інші).

Теоретичні основи кадрового забезпечення галузі туризму розроблялись російськими вченими В. Квартальним (1989), І. Зоріним (2000), Т. Власовою (2001) та ін. В подальшому теоретичні засади професійної підготовки майбутніх фахівців з туризмознавства до діяльності у сфері адаптивного туризму досліджували А. Кухтій, К. Лабарткава, С. Кухтій та ін.

Мета і завдання. Проаналізувати стан адаптивного туризму для неповносправних осіб а також дати йому оцінку.

1. Дослідити теоретичні положення використання туризму в інтеграції неповносправних осіб в соціумі.

2. Означити можливі шляхи розвитку адаптивного туризму для осіб з обмеженими можливостями.

Результати дослідження та їх обговорення. За загальною світовою статистикою, у суспільстві є 8-12 % неповносправних осіб. З огляду на це ми можемо констатувати, що в Україні налічується приблизно 5 млн неповносправних, що залучені до всіх видів суспільного життя, відпочинку лише частково. Завданням цивілізованого громадського суспільства є інтеграція цієї верстви населення в загальну громаду. Завдяки цьому, на ринку відпочинкових послуг з'явиться багатомільйонна армія споживачів, які шукатимуть можливості задоволення власних потреб. Отож, підготовка технічної інфраструктури та працівників туристичних фірм, готелів, ресторанів, турбаз і відпочинково-рекреаційних зон до прийому нової категорії споживачів є актуальною [6, с. 165].

Туризм для неповносправних організувати непросто. Це зумовлено труднощами, які самостійно не можуть подолати ні туристичні фірми, ні готелі, ні екскурсоводи. Ідею доступності міста та підходити до її реалізації треба пропагувати комплексно.

Тільки у такому разі туристи з особливими потребами матимуть змогу подорожувати. Екскурсоводи повинні вміти працювати з різними категоріями туристів. Не варто чекати, що світ зміниться сам, ми повинні змінювати його за допомогою своїх знань та умінь.

Розвивати соціальний туризм - означає допомогти людям з особливими потребами вийти з важкого душевного стану, побороти біду, повернутися до активного життя, зрозуміти, що в цій боротьбі вони не самотні.

Реалізувати соціальну адаптацію та реабілітацію людей з особливими потребами потрібно, проводячи екскурсії культурними та історичними місцями, розробляючи та пристосовуючи для таких осіб окремі маршрути.

Розвиток туризму для людей з особливими потребами, розробка туристичних програм з урахуванням доступності для неповносправних осіб створюють рівні можливості для реалізації права на відпочинок кожної людини. Суспільство має сприяти здійсненню бажань людей з особливими потребами, зміцнення їх віри у себе, що, своєю чергою, сприятиме зміцненню соціальних основ правового суспільства.

Організуючи туристичні послуги, для людей з особливими потребами, слід дотримуватись таких принципів:

- інваліди повинні продовжувати жити у своєму середовищі і вести, за необхідної підтримки, звичайний спосіб життя;

- інваліди мають брати участь в ухваленні рішень на всіх рівнях, що стосуються як загальних справ, так і всіх справ, які мають для них як людей з фізичними вадами, особливе значення;

- інваліди повинні отримувати необхідну допомогу в межах звичайних систем освіти, охорони здоров'я, соціальних служб тощо;

- інваліди мають брати активну участь у загальному соціальному й економічному розвитку суспільства, а їхні потреби повинні враховуватися у національних планах розвитку. Інвалідам повинна бути надана рівна можливість брати участь у національному розвитку.

За інформацією Міністерства соціальної політики України, станом на квітень 2016 року в Україні проживало понад 2,7 млн. неповносправних, більшість яких, як свідчить практика організації туристичної діяльності в Україні, не залучені до туристичних подорожей.

До негативних чинників організації адаптивного туризму в Україні можна віднести:

1. Брак спеціалізованих туристичних бюро.

2. Брак пропозицій щодо потреб неповносправних:

- недостатня кількість баз, пристосованих до потреб неповносправних осіб;

- брак віри у надавачів послуг щодо можливості створення попиту;

- брак відповідної підтримки з боку держави і соціальних фондів.

3. Брак пропозицій дає зворотну реакцію - брак інтересу з боку неповносправних осіб. Брак спеціалізованих пропозицій для неповносправних

- проблема, актуальна не лише для України, а й для інших країн.

У той же час практика організації туризму для людей з обмеженими можливостями у економічно розвинутих країнах перебуває на високому рівні. У першу чергу акцент здійснюється на створенні безпечної та доступної інфраструктури і впровадженні програм соціальної адаптації для неповносправних [4, с. 145].

Інвалідність є явищем соціальним, уникнути якого не може жодне суспільство, і тому кожна держава відповідно до рівня свого розвитку, пріоритетів та можливостей формує соціальну та економічну політику щодо осіб з обмеженими фізичними та (або) розумовими вадами. Не дивлячись на це, проблема лікування, реабілітації та соціальної адаптації людей з особливими потребами, у т.ч. й спеціалізованих туристських ринків для осіб з особливими потребами, залишається надзвичайно гострою у всьому світі.

У сфері туризму для осіб з обмеженими фізичними можливостями (інва-туризму) проходять процеси активної

інституціоналізації. Про це свідчить виникнення міжнародної туристської організації SATH, яка проводить щорічні конгреси, випускає щомісячний журнал, співробітничает з урядами окремих держав. До складу SATH входять некомерційні та громадські організації з різних країн, а також організації з різноманітних сфер туристського бізнесу. Штаб квартира SATH знаходиться в США, в місті Нью-Йорк, кількість членів SATH безупинно зростає. На сьогодні SATH є членом Всесвітньої туристської організації, що свідчить про інтеграції туризму для людей з обмеженими фізичними можливостями у загальноосвітню систему туризму. У Польщі в м. Красностав є спеціальний готель для осіб з особливими потребами [3, с. 36-37].

Організація подорожі для людей з обмеженими можливостями потребує ретельної підготовки. На першому етапі слід зібрати повну інформацію про маршрут чи місце призначення. Саме з цим допомогти повинні туристичні компанії, які є важливою сполучною ланкою між клієнтом і постачальником: вони володіють інформацією про доступність туристичних об'єктів, можуть розрахувати кошторис подорожі, проаналізувати можливість використання різних видів транспортних засобів, а також фізичні та соціальні умови місця відпочинку.

Аналізуючи перспективи розвитку туризму для осіб з обмеженими можливостями в Україні, вважаємо такі заходи з підвищення доступності інфраструктури для туристів:

1. Вивчення умов вільного доступу до об'єктів туристичної інфраструктури та туристичних атракцій у Львівській області для людей з особливими потребами.

2. Облаштування туристичних об'єктів пандусами, кнопками виклику та спеціальними маркувальними знаками.

3. Інформаційне забезпечення проєктів громадських організацій і поширення інформації про можливості безбар'єрного відпочинку.

4. Моніторингу чинної нормативно-правової бази з питань інвалідного туризму та розробка ефективних механізмів на рівні області щодо її дотримання, зокрема, створення робочої групи з

реалізації проектів.

Окрім теоретичних засад формування місцевої політики пропонуємо такі практичні заходи:

- видання та поширення методичних рекомендацій щодо облаштування об'єктів туристичної інфраструктури з дотриманням вимог і врахуванням потреб осіб з обмеженими можливостями і до персоналу туристичних закладів, гідів та супроводжуючих осіб;
- оцінка відповідності туристично привабливих об'єктів Львівщини потребам осіб з обмеженими можливостями;
- добір туристичних об'єктів та атракцій області, найбільш цікавих і придатних для туризму, відпочинку і рекреації людей з обмеженими можливостями.

Висновки. Сьогодні в Україні туризм для неповносправних у великому попиті, але розвивається переважно на амбіціях небайдужих людей. Тому найважливішими завданнями держави повинні стати наступні: соціальна адаптація та соціалізація осіб з особливими потребами у суспільство, підвищення їх реабілітаційного потенціалу та якості життя, у т.ч. і за допомогою туризму; розширення на законодавчому рівні (зокрема, у Законі України «Про туризм»), пріоритетних напрямів державної політики у галузі спеціалізованих туристичних ринків для осіб з особливими потребами; підвищення рентабельності інватуризму, заохочення національних та іноземних інвестицій у розвиток цієї індустрії туризму, залучення благодійних та інших організації, спонсорів, створення нових робочих місць; розвиток інва-туризму у сільських місцевостях, поєднання інва-туризму з екологічним (зеленим) туризмом; створення сприятливих для розвитку туристичних ринків для осіб з особливими потребами умов шляхом спрощення податкового, митного, валютного, прикордонного та іншого регулювання; розширення міжнародного співробітництва у сфері інва-туризму. Україні, яка позиціонує себе як соціальну державу, потрібні спеціалізовані туристичні ринки для осіб з особливими потребами як соціальне явище та як форма реабілітації та інтеграції інвалідів у суспільство, для соціальної адаптації та

соціалізації вказаних осіб у суспільство, для підвищення їх реабілітаційного потенціалу та якості життя.

Список використаних джерел

1. Абрамов В. В. Спортивно-оздоровчий туризм для інвалідів як новий вид адаптаційного спорту в країні / В. В. Абрамов, М. В. Бублій // Педагогіка, психологія та мед.-біол. пробл. фіз. виховання і спорту. – 2006. – № 8. – С. 5-6.
2. Арсененко І. Інвалідний туризм: поняття, класифікація / І. Арсененко, О. Топалова // Проблеми та перспективи розвитку науки на початку третього тисячоліття у країнах Європи та Азії: матеріали IV Міжнародної науково-практичної інтернет-конференції (Переяслав-Хмельницький, 30-31 липня 2014 року). – Переяслав-Хмельницький, 2014. – С. 9-11.
3. Ахметшин А. М. Спортивно-оздоровительный туризм как новый вид адаптивного спорта / А. М. Ахметшин // Адаптивная физическая культура. – 2003. – № 4. – С. 36-37.
4. Голод А.П. Соціальна безпека туризму в регіоні: сутність та методика оцінювання / А.П. Голод // Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія «Економічні науки». – Херсон: Видавничий дім «Гельветика», 2014. – Вип. 9-1. – Ч. 3. – С. 144-147.
5. Горова О. Правове становище інвалідів / О. Горова // Юридична Україна. – 2006. – № 9. – С. 4-7.
6. Монастирський В. Організація туризму для осіб з обмеженими можливостями у Львівській області / В. Монастирський // Вісник Львівського університету. Серія Міжнародні відносини, 2012. – Випуск 29. Частина 2. – С. 164-170.
7. Холостова Е.И., Дементьева Н.Ф. Социальная реабилитация: Учебное пособие. – 2-е изд. – М.: Издательско-торговая корпорация «Дашков и К», 2003. – 340 с.

Наукове видання

ФІЗИЧНА КУЛЬТУРА, СПОРТ І РЕАБІЛІТАЦІЯ В ЗАКЛАДАХ ОСВІТИ

Збірник наукових праць
Регіональної науково-практичної конференції
«Фізична культура дітей та молоді на сучасному етапі: досвід і
перспективи»
Випуск 7

Відповідальний за випуск: Кіндрат Вадим Кирилович

Укладач: Кашуба Анатолій Анатолійович

Коректор: Ковальський Володимир В'ячеславович

Технічний редактор: Лагутенко Тетяна Георгіївна

Дизайн обкладинки: Кашуба Надія Володимирівна

У збірнику вміщено наукові праці вчених, аспірантів, вчителів-методистів, вчителів-новаторів, студентів галузі фізичної культури та спорту України

Збірник статей буде корисним для вчителів і викладачів фізичного виховання, спортсменів, усіх, хто цікавиться сучасними проблемами розвитку фізичного виховання та спортивного тренування

Фізична культура, спорт і реабілітація в закладах освіти. / Збірник наукових праць. – Рівне: РДГУ, 2016. – Випуск 7. – 204 с.

Видруковано за підтримки громадської організації «СОМ-ЦЕНТР»

